

સ્વયં-રમણ સમંદરના

સ્વયં-રમણ સમંદરના કોયડાના ખેલ જો,
કોયડામાં ડૂબેલાંને મોઢે દિવેલ જો.

‘અતિશય સરળ મોક્ષ કળિયુગે’ લખેલ જો,
શાસ્ત્ર લખે વાણી “જ્ઞાની” મળવાથી ઉકેલ જો.

ઋષભદેવે ભરતને ‘આ’ ‘અક્રમ’ દીધેલ જો,
અડકે નહીં રાજપાટ આરસા-મહેલ જો.

મોક્ષમાર્ગે જતાં સુધી શીતળ-વાયુ-મહેલ જો,
‘અક્રમિક’ સિદ્ધ-‘દાદા’ ‘લિફ્ટ’ સ્વયમેવ જો.

મૂર્તિમાન મોક્ષસ્વરૂપ સત્પુરુષ નિરપેક્ષ જો,
આ અમારું હૃદય છે ‘તે’ પ્રત્યક્ષ ઊભેલ જો.

પુણ્ય હોય કાચું તેને “જ્ઞાની” ઓળખાય નહીં,
જયોતિસ્વરૂપ મળે છતાં વાટ સંકોરાય નહીં.

હીન-સત્ત્વી મનુષ્યોને ‘દાદા’ ઓળખાય નહીં,
જયોતિસ્વરૂપ મળે છતાં વાટ સંકોરાય નહીં.

અભિનિવેશી મતાંધોની ચોપડી ચવાઈ ગઈ,
અજ્ઞાને જો માથાફોડ તાનાર્થી ભવાઈ થઈ.

વીતરાગ મળ્યા છતાં આડાઈ-દંડાઈ નહીં,
છબિયું ને કંડારી મૂર્તિ અટકણે રૂંધાય અહીં.

જાતે અમે આવ્યા છીએ પૂર્વે ‘આ’ વઢેલ જો,
કાઢી લેજો કામ હું છું મૂળ મોક્ષ-પેલ જો.

સત્પુરુષનો ભેટો થવો અતિશે દુર્લભ જો,
ભેટો થયે ઓળખાણ પડવી મુશ્કેલ જો.

ઓળખાણ પડ્યે કામ કાઢી લેવું કહેલ જો,
કામ કાઢી સાંધો મળ્યે કાયમી ઉકેલ જો.

